

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Πρώτη τοῦ Νοεμβρίου καὶ εἰκοστή,
δράσις Βουλευτηρίου θαυμαστή.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Κάνε τόπο νὰ περάσῃ.
Π.— Ποιός;
Φ.— Ἐκεῖνος τοῦ Θανάσῃ.
Π.— Ποιός, μωρέ;
Φ.— Δὲν νοιώθεις, τέρας;
ὁ Τιτάνειος ἐκεῖνος,
ποῦ γλυκαίνει τὰς ἡμέρας
καθενὸς ἀργοῦ κηφήνος.

Π.— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.
Φ.— Εὐκόλα δὲν πέρνεις κάβο.
Π.— Ὁ Προῦπολογισμὸς
ἤλθε στὴ Βουλῇ, βρὲ τέρας,
καὶ πολὺς παροξυσμὸς
ἐρεθίζει τοὺς πατέρας.

Κάνε τόπο, βρὲ ζαγάρι,
καὶ θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.
Νάτος νάτος ὁ σκασμένος,
ἡ χαρά μας, ἡ τροφή,
νάτος νάτος φουσκωμένος
μὲ τσαῦτα συναφή.

Τοῦτος σήμερα δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς κοινούς,
τοῦτος φαίνεται καινούριος, ὅλο σπέρτο καὶ ὅλο νοῦς.
Τοῦτος εἶναι σπάνιος
καὶ ἀληθῶς Τιτάνειος.

Τοῦτος ἔργον γνώσεως,
δράσεως, κινήσεως,
ἔργον ἀνορθώσεως
καὶ μεταρρυθμίσεως.

Μήτε ψεῦδος, μήτε χλεύη
σὰν καὶ πρῶτα μᾶς γελᾷ...
εἶναι πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καὶ γανώνει τὰ μαλά.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑνῆκόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Ἐνενήντα καὶ χίλια καὶ ὀκτώ
καὶ ὅλοι χάσκουν μὲ στόμι' ἀνοικτό.

Τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ πᾶνεις περισσεύματα,
τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ γίνονται στρατεύματα,
τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ μπουμπουνίζουν στόλοι,
τώρα σφαλᾷς τὰ μάτια σου καὶ βλέπεις περιβόλι.

Τώρα καθόλου δὲν γελᾷς,
τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς
καὶ ξεφτυτρώνουν δάση.

Καὶ τρέχει πλῆθος περισσὸν
εἰς τὰς σκιάδας τῶν δασῶν
ἀνέτως νὰ ρεμβάσῃ.

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς καὶ βλέπεις ὁλοένα
ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔβλεπες σὲ χρόνια περασμένα,
πᾶς καὶ μὲ σιδηρόδρομο ὑψηλὰ στὸν Ὑμητό,
καὶ στὸν Λυκαβητό.

Ὅπου καὶ ἂν πᾶς καὶ ὅπου σταθῇς
μέσα σὲ κήπους θὰ βρεθῇς
καθὼς τῆς Βαβυλῶνος.

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς
καὶ στέφει τόσας κεφαλὰς
χλωρὸς κοτίνου κλώνος.

Τώρα τὰ μάτια σου σφαλᾷς καὶ βλέπεις τὴν Ἑλλάδα
καθὼς τοῦ πάλαι Κολωνοῦ τὴν ἁγίαν φυλλάδα,
ἀνῆλιον, ἀνῆνεμον καὶ θέρος καὶ χειμῶνα,
καὶ χαίρεσαι νὰ περπατῇς στοῦ κράτους τὸν λειμῶνα.

Κι ὑπὸ ταῖς βάσσαις ταῖς χλωραῖς ὡς ἀπὸ τὴν λίγεια
ἓνας Λοκρὸς θαυμασιός,
τοῦ πύκην Ἀθηνάσιος,
μινύρεται νυχθημερὸν τοῦ κράτους ἰσοζύγια.

Ἡ δὲ φωνὴ τοῦ μέλιτος ἐκρέει γλυκύτερα
καὶ μερικῶν ὁ διάβολος τοὺς πέρνει τὸν πτετέρα,
καὶ καταπλῆσσει τοὺς Λοκροὺς, Ὀδῶλας καὶ Ὀπουντίους,
βυθίζει, Περικλέτο μου, καὶ ὅλους τοὺς ἐναντίους,
καὶ πᾶν καὶ αὐτοὶ στὸ φούντο
χωρὶς νὰ πιάσουν πούντο.

Βλέπεις τὴν Ἀνακαίνισι
σπαρταριστὴ μ'προστά σου,
κι' ἀκούς τὴν Ἀναγέννησι
νὰ σοῦ φωνάζῃ·στάσου.

Κτυπᾷς ἐδῶ, καὶ βγαίνουνε πολύτιμα παλλάδια,
κτυπᾷς ἐκεῖ, καὶ βγαίνουνε λαμποκοποῦντα ράδια.

Κτυπᾷς καὶ πέτραις, μασκαρᾷ,
κι' ἀμέσως ἀφθονά νερά
καὶ γάργαρον ἀναβλύζουν,
καὶ κόσμον καταλύζουν.

Μέγας τῆς ψυχῆς βρασμός...
ὁ Προῦπολογισμός.
Περυλέτο μου, περυνᾷ,
κι' ὅλοι κράζουν· Ὡσανά!

Νάτος νάτος... τί κοντύλια,
τί λαοὶ μὲ πετραχήλια
μᾶς ἀνάβουν τὰ κοντύλια.

Θέλεις οἰκονομία;... τῆς βρίζεις, τζαρλατάνο,
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Περίσσευμα γυρεύεις μὲ βέβαια λεφτά;
δὲν λείπουνε κι' αὐτά.

Ἐλλείμματα γυρεύεις;... κι' αὐτῶν, ξερό κεφάλι,
περίσσεια μεγάλη.
Θέλεις φορολογίας νὰ βρῇς τρομακτικὰς;
κύττα τῆς ἄλλαις ὕλαις καὶ τῆς ἐκρηκτικαῖς.

Κι' ἐπὶ τὰς ἐκρηκτικὰς φορολογοῦν, σασκίνη,
σημαίνει πῶς φορολογοῦν διὰ τὴν Ρωμιοσύνην,
γιατί, καθὼς γνωρίζομεν, αὐτὸ τὸ δόλο κράτος,
ὅπου μὲ στόμα κεκηνὸς ὁ, τὸ τοῦ ποῦν τὸ χάβει,
ἐκρηγνύται καὶ φλέγεται συχνάκις αὐτομάτως
καὶ πυρπολεῖται μόνο του καὶ σὰν τὴν ἴσ' ἀνάβει.

Θέλεις καὶ γράμματα σωστά κι' ἀληθινὴ Παιδεία;
δρα καὶ Καββαδία.
Ἐξ μεγάλων θέσεων πᾶνε χαμέν' οἱ κόποι
καὶ πάει τὸν ἀέρα του ν' ἀλλάξῃ τὴν Εὐρώπην.

Θέλεις νὰ δῇς πῶς γίνεται μεγάλη πολιτεία;
σὲ καφενέδες πήγαινε ν' ἀκούσῃς τόσας κρίσεις...
θέλεις ἀναγεννήσῃς νὰ δῇς ἱερατεῖα;
κύτταξε τὸν Ἀμβρόσιον ἐκείνον τῆς Λαρίσης.

Π. — Ἀλήθεια, βρέ, τί γίνεται μὲ τοῦτον τὸν Δεσπότη;
Φ. — Πολὺ βαθὺ μυστήριον καὶ τοῦτο, πατριώτη.

**Ὁ Δεσπότης τῆς Λαρίσης,
ποῦ σὲ κάνει ν' ἀπορήσῃς.**

Φ. — Ἡ Σύνοδος παρακαλεῖ τὸν σεβαστὸν πατέρα
νὰ ληθῇ καὶ ν' ἀπολογηθῇ πρεπόντως ἐδῶ πέρα,
ὅμως αὐτὸς τὴν Σύνοδον δὲν τὴν ἀναγνωρίζει
καὶ μὲ τῆς πανταχοῦσαις του καλὰ τὴν σιγυρίζει.

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ,
ἔλα, Δεσπότη, τοῦ 'μιλεῖ,
καὶ στάσου 'μπρὸς τὴν Σύνοδον καὶ πὲς ὀρθὰ κοφτὰ
τὸ πῶς ἐχειροτόνησες παπάδες μὲ λεφτά.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τὰ πῇς
δίχως κανένα νὰ ντραπῇς,
ὅμως αὐτὸς τὴν Σύνοδον πατόκορφα τὴν λούζει,
καὶ βρέμεται καὶ σκούζει,
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον τῆς ψάλλει δυνατά,
κι' ὁ σεβαστὸς Ἀμβρόσιος δὲν κάνει χωρατὰ.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τὰ πῇς
δίχως κανένα νὰ ντραπῇς,
μὰ τοῦτος ὁ σεβασμὸς μὲ κάθε πανταχοῦσα του
μαστίζει, κερανοβολεῖ, καὶ μᾶς γεννᾷ τὸν τρόμο,
καὶ γράφοντας τὴν Σύνοδον ὅτ' ἐν σεβαστῇ πατοῦσα του
κάνει δική του Σύνοδο, κάνει δικό του νόμο.

Συνόδους δὲν ἀνέχεται,
ἀνακρίτας δὲν δέχεται,
αὐτὸς δὲν ἀνακρίνεται,
τοὺς ἄλλους ἀνακρίνει,
κι' ἐλεύθερος λαμπρύνεται
κι' ἐλεύθερος λαμπρύνει.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τὰ πῇς... δὲν χαμπαρίζει διόλου,
κι' ἐγκαινιάζει Σύλλογον Πολιτικὸν τοῦ Βόλου.
Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τὰ πῇς, κι' αὐτὸς πανηγυρίζει,
λαὸς ἐνθουσιάζεται, στρατὸς τὸν τριγυρίζει,
κι' εὐάν, Ἀμβρόσιε, τοῦ λέν, εὐφράνσου κι' εὐωχῆσου,
καὶ δὸς μας τὴν εὐχή σου.

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ, μὰ βλέπω τὸν Ἀμβρόσιον
σὲ πλούσιον συμπόσιον
ζωῆς, ἀναγεννήσεως,
πνευματικῆς κινήσεως.

Ὁ σεβαστὸς Ἀμβρόσιος
τὴν Ἀμβροσίαν πίνει,
καὶ τὸν ὅσιον ὅσιος
λογαριασμὸ δὲν δίνει.

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ, ἐκεῖνος φαγοπότη,
κι' ἐπαναστάτης γίνεται τὸ ῥάσο τοῦ Δεσπότη,
κι' ὑπὲρ τῶν τόσων ἄθλων του μαχόμενος ἀτῆτως
ἀποκαλύπτει φοβερὰ καὶ τὸ σχοινὶ τετνόνει,
κι' ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ ὁ τρίτος
ἀπὸ τῆς γλώσσης τῆς σεπτῆς τοὺς μύδρους δὲν γλυτόνει.

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ, κακὴ δουλειὰ τῆς τρέχει,
ἀλλὰ γιὰ τὸν Ἀμβρόσιον θαρρῶ πῶς πέρα βρέχει.

Ἡ Σύνοδος τὸν προσκαλεῖ
κι' ὁ σεβαστὸς τὴν ἀπειλεῖ,
κι' ὅλο τὴν πατερίτσα του 'ψηλὰ 'ψηλὰ σηκώνει,
κι' ἂν τοῦ παραφορτώνεσαι μὰ σὲ ξυλοφορτώνει.

Δεσπότη, πάψε τὸ κακό,
μπελάδες μὴ μᾶς φέρῃς,
Δεσπότη, τὸ χερουβικό
πολὺ 'ψηλὰ τὸ πέρνεις.

Στὴν Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν ἔλα μὲ παρησία,
ἔλα καὶ πὲς τῆς τὰ καὶ τὰ,
ἐκεῖνος ὅμως δυνατὰ
ἐκὰς, φωνάζει, βέβηλοι, καὶ βλέπει προδοσία.

Τὸν κουβαλεῖ
μὲς 'στὴ Βουλὴ.

Τὴν Ἀμβροσίαν χαίτην του θυμοειδῆς τινάσσει,
κι' ἄλυπτα παντοῦ βαρεῖ,
κι' ἡ Σύνοδος δὲν εἰμπορεῖ
πῶς νὰ τὸν κατευνάσῃ.

Ἐλα, Δεσπότη, νὰ τὰ πῇς,
πλὴν ἐξω τῆς Ἐπισκοπῆς
διώκει τοὺς βεβήλους

Κι' ἀποκαλύπτει μυστικά,
βλέπει καὶ πάλιν Ρωσσικά
καὶ ξενικούς δακτύλους.

Μὴ μᾶς τρομάξῃς, Δεσποτά, μὲ λόγια καὶ μὲ γράμματα,
καὶ μὲ δακτύλων ξενικῶν καὶ καλπακίων ὁράματα.
Κι' ἂν ἄλλοτε κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων
ἐξεστρατεύσαμεν θρασεῖς,
μὰ παῦσε τώρα νὰ νοσήῃς
τὴν νόσον τὴν ἀνιάτον τῶν ξενικῶν δακτύλων.

Μέσα σὲ φίλους ὑμνητὰς
ξένους δακτύλους μὴν κυτᾷς,
ἔλα στὰ σύγκαλά σου.

Κι' εὐλόγησέ μας, δοῖς
πάτερ ἡμῶν Ἀμβρόσιε,
μ' ὅλα τὰ δάκτυλά σου.

Ποῖος Δεσπότης τρομερός!...
ἔπερασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ὅπου 'στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς ἔδεναν τὰ λουκάνικα,
καὶ στασιάζουν σήμερα
βουχόμενα κι' ἀνήμερα
κι' αὐτὰ τὰ φαρδομάνικα.

Μὰ φαίνεται, βρέ Περυλίη, μυστήριον σ' ἔμεινα
πῶς τοῦτον τὸν Ἀμβρόσιον πῶς τοῦτον τὸν ποιμένα,
ποῦ τόσα τοῦ καταλαλοῦν
κι' ἐδῶ πρὸς δίκην τὸν καλοῦν,
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν τὸν δέχονται κι' ὀπλίται
καὶ σάφρονες πολῖται.

Τί νὰ συμβαίνει τάχατε μ' αὐτὸ τὸ νέο κῆρ;
Π. — Ἀπ' ὅσα τώρα γίνονται κουκούτοι δὲν σκαματίζω,
Φ. — Ποῖος νῆμα δὲν τάχατε;
Π. — Ἐξέρω κι' ἐγὼ τί λένε.
Φ. — Ποτε δὲν ξέρεις τίποτα καὶ σύ, χαγντακωμένε.
Τάχ' ἀληθεύουν ὅσα λέν εἰς τὸν Μητροπολίτη
πῶς 'στὸν Ἀμβρόσιον ἂν πᾶς
ἀμέσως γίνεσαι παπάς,
καὶ ποδογύρους συγγενεῖς πῶς ἔχει μὲς 'στὸ σπίτι;

Π.—Ξέρω κι' ἐγώ, τί νά σοῦ' πῶ!

Φ.—

Π.—Φαντάσου τώρα, Φασουλῇ, μέσα' στήν δρᾶσι τούτη
ἐπαναστάτης φλογερὸς νά σηκωθῇ κι' ὁ κλῆρος
καὶ κάθε διάκος καὶ παπᾶς νά γίνη κι' ἕνας ἥρωας,
καὶ τῆς ἀναγεννήσεως μαχαίρια μαυρομάνικα
νά βλέπης νά προβάλλουνε μέσ' ἀπὸ φαρδομάνικα.

Δρὸ Προὑπολογισμοί, δρὸ μεγάλοι κλονισμοί.

Φ.—

Μέγας ἐνθουσιασμός!..
ὁ Προὑπολογισμός
ὁ σωτήριος περνᾷ
κι' ὅλοι κράζουν: Ὡσανά!

Δρὸ προὑπολογισμοὶ μᾶς ἐτάραξαν συγχρόνως,
τῆς Ἑλλάδος, Περικλῆ, καὶ τῆς γραίας Ἀλβιόνος.

Ἔνα φοβερόν ἀγῶνα
βλέπεις καὶ στήν Ἀλβιόνα,
καὶ παλεύουν κι' ἐκεῖ πέρα
σὴν γρηᾶ τὴν Ἑγγλιτέρα.

Εἶπε τῆς Βρετανίας ὁ Τσῶρτσιλ ἐν σπουδῇ:
ἐκεῖνος ὁ Θανάσης, ποῦναι παπᾶ παιδί,
χαράζει νέους δρόμους, κάνει γενναῖα βήματα,
κι' ἐγὼ θὰ κάθωμ' ἔτσι μὲ τὰ παλῆα συστήματα;

Εἶπε, κι' εὐθὺς ἐσάρωσε Προὑπολογισμό,
ποῦ' στοὺς Μυλόρδους ἔφερε ψυχῆς ἀναβρασμό,
καὶ πᾶστηκαν ἡ δρὸ Βουλαῖς,
ἡ Κάτω μὲ τὴν Ἄνω,
κι' ἀντάραις γίνονται πολλαῖς
κι' ἐκεῖ, καθὼς μανθάνω.

Πόσα καὶ πόσα δὲν ἀκοῦν οἱ Λόρδ' οἱ φουκαράδες,
κανένας Λόρδος ἔλεος καὶ χάριν δὲν εὐρίσκει,
τοὺς λένε φαταούληδες, τοὺς λένε κοιλαράδες,
ποῦ τρῶνε τὸν περιδρομο κι' ὅλο ρουφοῦν οὐῖσκυ.

Τοὺς ὀνομάζουν ἀναιδεῖς,
ποῦ θέλουν κόσμου γδύσιμο,
Τρινκούλους βαρελοειδεῖς
καὶ φιφτυτοῦ γιὰ φτύσιμο.

Εἶδες ποτὲ Μυλόρδο, ξυλέννε στραβοσκέλη,
καὶ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων εἶδες ποτὲ σου μέλη;
λένε πῶς ἔχουν στέργαις γεμάταις μὲ στερλίναις
κι' ἀφίνουνε τοὺς ἄλλους νά τρῶνε καβαλίναις.

Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς Λόρδους φορολογεῖ δεινῶς
ὁ Τσῶρτσιλ ὁ τρανὸς
καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων τὴν καίει καὶ τὴν τσοῦζει,
γι' αὐτὸ τὸν ἀπορρίπτει καὶ μαίνεται καὶ σκούζει.

Κλάψε λοιπὸν καὶ τούτους
μὲ τοὺς μυθώδεις πλούτους.

Κύττα τῆς Λορδοσύνης ἐκεῖνο τὸ μπουκέτο
καὶ κλάψε κάθε Λόρδο,
ὅπου θὰ καταντήσῃ νά τρώῃ, Περικλέτο,
ξερὸ ψωμί καὶ σκόρδο.

Ὡ Περικλῆ τῶν Ἀθηνῶν,
τὸν Ἀσκούϊθ τῶν Βρετανῶν
προσκύνει καὶ χαιρετά.

Ἄγγλος μὲ σθένος καὶ μαλὰ,
ποῦ τοῦ τῆς ἔβρεξε καλὰ
κυρία σουφραζέτα.

Χαιρέτησε τὸν Ἀσκούϊθ, ποῦ μὲ πολὺ γεινάτι
θέλει νά μπῇ' στὼν φιφτυτοῦ τὸ λιμασμένο μάτι.
Κυβέρνησις, ποῦ τῶν τρανῶν φερμάρει τὸ σακούλι,
Κυβέρνησις πολεμική,
φιλελευθέραική,
καὶ σ' ὅλα ρηξικέλευθος καθὼς τοῦ Κυριακούλη.

Κι' ἂν' στοὺς μέλλοντας ἀγῶνας παρὰ πᾶσαν μας ἐλπίδα
τούτων τῶν φιλελευθέρων δὲν ἀσπρίσουν τὴν μερίδα,
κι' ἂν καὶ πάλιν οἱ Μυλόρδοι μὲ θριάμβου κυνισμόν
ἀπορρίψουν τοῦ σιρ Τσῶρτσιλ τὸν Προὑπολογισμόν,
τότε πᾶ θ' ἀποχωρήσῃ νίπτων καὶ τὰς δύο χεῖρας
καὶ τῶν Βρετανῶν ὁ Τσῶρτσιλ σὰν τὸν Τσώρτση τῆς Κερ
[κύρας]

Δρὸ Προὑπολογισμοὶ μᾶς ἐτάραξαν συγχρόνως,
τῆς Ἑλλάδος δηλαδὴ καὶ τῆς γραίας Ἀλβιόνος.
Ἄνδρες δύο θέτουν νέας τῆς οἰκονομίας βάσεις,
ὁ τῆς Ἀλβιόνος Τσῶρτσιλ κι' ὁ δικὸς μας ὁ Θανάσης.

Ὑμνεῖτε καὶ τοὺς δύο μὲ λύρας ἑπταχόρδους,
ὑμνεῖτε κι' ἐν ὁργάνοις, ὅπου δὲν ἔχουν κόρδα...
τῶν Ἀγγλῶν ὁ Θανάσης φορολογεῖ τοὺς Λόρδους,
κι' ὁ Τσῶρτσιλ τῆς Ἑλλάδος φορολογεῖ τὴν Λόρδα.

Δρὸ Προὑπολογισμοὶ μᾶς γανόνουν τὰ μαλὰ...
Π.—Λοιπὸν λάβε, Φασουλῇ, δρὸ σκαμπίλια καὶ καλὰ.

Εὐάγγελος ὁ Καλλιόντζης, κάθε θνητοῦ σαρκίου
χειροῦργος θαυμαστάτος, παρέχων εὐφροσύνην,
ἐπῆρε τὸ παράσημον Λαζαροῦ-Μαυροῦ
ἀνθ' ὅσων σὴν οἰσιμόπληκτον εἰσέλαστο Μεσσήνην.
Διὸ χειροῦργον προσφιλῆ καὶ οἱ Φασουλῆς συγχαίρει
καὶ θερμοσφίγγει τὸ δεξιὸν αἰσθητὸν τοῦ χέρι.

Ἐκεῖ καὶ πόσαις ποικίλαις,
ἄλλαις λόγους ἀγγελταῖς.

Ὁ Χρῆστος Γάμα Πάμπανος, νέος πολλῶν προσόντων,
ἐσπούδασε παρ' Ἰταλοῖς, ἰατρικὴν ὁδόντων,
κι' ἐδῶ μετ' ἐξετάσεων λαμπρὰν δοκιμασίαν
ἐνοίωνος τὴν πατρικὴν ἀνέλαβ' ἐργασίαν.